

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

Mám ráda náš Husův sbor a všechno co s ním souvisí. Ráda navštěvuji Divadlo MANA a z každého představení si odnesu nějaký pěkný zážitek nebo celkový pocit.

To se mi stalo i nedávno při účasti na gospelovém koncertu. Byl to koncert ve prospěch mateřské školky pro zdravotně znevýhodněné děti a účinkovaly na něm tři gospelové soubory, jeden lepší než druhý. Zaujetí a živelnost z nich přímo sálaly po celé téměř tříčtvrtěhodinové vystoupení, a přeneslo se to i na posluchače. Když jsme se dívali na způsob dirigování, no to byl zážitek! Přímo jsme si přáli se také zúčastnit, podílet se na tom nadšení, které ze zpěváků vyzařovalo.

Po koncertu jsem si cestou domů říkala, že něco podobného jsem předem nečekala. Většina lidí si představí, že kostelní zpěvy, náboženský obsah, to je něco vážného, ba až smutného. Ale ten koncert přesvědčil, že to je především radost. Radost z toho, že se můžeme těšit ze života a se stejnou radostí uctívat Boha. Že tím vlastně Bohu děkujeme a vyjadřujeme svou lásku. Obojího je zapotřebí. Díky za ten večer.

Radostný pocit jsem měla i z červnového čísla Vršovického Hlasatele. Předznamenala to už úvodník od Saši Kodešové, která se v něm představila jako nadšená zahradnice a kytičkářka. Kdo má rád přírodu, to je dobrý člověk. Zase další radostné zjištění.

No, a aby té radosti bylo ještě víc, uchvátila mne slova z 2. knihy Mojžíšovy. Mojžíš řekl: „Kdyby s námi neměla být Tvá přítomnost, pak nás odtud nevyváděj!“ Ta síla víry a lásky v několika slovech! Vždyť oni žilil v otroctví a měli příslibenou svobodu, novou zemi a domov. Přesto by raději volili otroctví, než život bez Boha.

I když tyto tři prožitky, o nichž jsem napsala, jistě nejsou všechno o čem lze přemýšlet, myslím, že to je dobrý úvod do letošního léta.

Přeji nám všem, aby bylo krásné a požehnané!

„Ó, přijdiž, přijdiž, léto Páně,
ty odedávna slíbené.

At' vzkvetou zase širé pláně
té naší vlasti milené.

A role jež tak zpleněná je
se zaskaví pestrou krásou máje...“

Milada Janatová

NEDĚLE V ČERVENCI

Památka opata Prokopa 4. července 2016

Ústa spravedlivého pronášejí moudrost, jeho jazyk vyhláší právo. Má v svém srdci Boží zákon, jeho kroky nezakolísají. (Žalm 37,30–31)

První čtení: Píseň písni 8,6–7

Druhé čtení: Filipským 3,7–15

Evangelium: Lukáš 12,33–37

Památka Cyrila a Metoděje

5. července 2016

Ve shromáždění – abych poučil i druhé – raději řeknu pět slov srozumitelně než tisíce slov ve vytržení. (1. Korintským 14,19)

První čtení: Izajáš 56,6–7

Druhé čtení: Efezským 3,1–7

Evangelium: Marek 16,15–20

Památka Mistra Jana Husa

6. července 2016

Bože, vtrhly pronárody do dědictví tvého, tvůj svatý chrám poskvrnily, Jeruzalém obrátily v hromady sutin! Kéž k tobě pronikne sténání vězňů! Mocnou paží svou zachovej syny smrti! (Žalm 79,1.11)

První čtení: Zacharjáš 1,1b–4

Druhé čtení: 2. Timoteovi 2,22–26

Evangelium: Matouš 23,29–39

VII. neděle po svatém Duchu

3. července 2016

Příštímu pokolení vyprávějte: „Tento Bůh je Bůh náš navěky a navždy; on sám nás povede věčně.“ (Žalm 48,14b–15)

První čtení: Izajáš 66,10–14

Druhé čtení: Galatským 6,1–16

Evangelium: Lukáš 10,1–11.16–20

VIII. neděle po svatém Duchu

10. července 2016

Ochraňuj mě jako zřítelnici oka, skryj mě ve stínu svých křídel. Ty sám vynes nade mnou rozsudek; tvoje oči vidí, kde je právo. (Žalm 17,8.2)

První čtení: Deuteronomium 30,9–14

Druhé čtení: Koloským 1,1–14

Evangelium: Lukáš 10,25–37

IX. neděle po svatém Duchu

17. července 2016

Hospodine, kdo smí pobývat v tvém stanu, kdo smí bydlet na tvé svaté hoře? Ten, kdo žije bezúhonně, ten, kdo jedná spravedlivě, ten, kdo ze srdce zastává pravdu. (Žalm 15,1.2)

První čtení: Genesis 18,1–10a

Druhé čtení: Koloským 1,15–28

Evangelium: Lukáš 10,38–42

X. neděle po svatém Duchu

24. července 2016

Na Hospodina slož svoji starost, postará se o tebe a nedopustí, aby se kdy spravedlivý zhroutil. (Žalm 55,23)

První čtení: Genesis 18,20–32

Druhé čtení: Koloským 2,6–15

Evangelium: Lukáš 11,1–13

XI. neděle po svatém Duchu

31. července 2016

Naše duše s touhou vzhlíží k Hospodinu, on je naše pomoc, náš štít. Z něho se raduje naše srdce, my doufáme v jeho svaté jméno. Tvoje milosrdenství buď, Hospodine, s námi; na tebe s důvěrou čekáme! (Žalm 33,20–22)

První čtení: Kazatel 1,2.12–14; 2,18–23

Druhé čtení: Koloským 3,1–11

Evangelium: Lukáš 12,13–21

Iz 65, 1-9

Ga 3, 23-29

ev. Lk 8, 26-39

VRAŤ SE DOMŮ A VYPRÁVĚJ!

Měl jsem někoho, kdo mi ve správný čas a na správném místě vypravoval o velikých Božích věcech. Mít takového člověka je nesmírně důležitá věc. Setkání s druhým člověkem je vždycky časově i jinak limitováno – musíme mít na sebe čas, musíme se potkat, musíme najít vzájemně cestu jeden ke druhému. Když, byť jen jedno z řečeného, vypadne, vzájemná interakce mezi námi se nezdaří a možné svědectví vyjde naprázdno, protože k němu nedojde. Důležité je potkávat se, to znamená vystupovat ze své uzavřenosti, neochoty vstupovat do vztahů a kontaktů s druhými lidmi. Kolik takových je kolem nás, kolikrát my sami si říkáme: nikam se mi nechce, nechci s nikým mluvit, nechci nikoho vidět? Přitom potkat se s druhým je základním kamenem k tomu, abychom navázali vztah, abychom začali komunikovat. V rodinách jsou to často vztahové osy mezi dětmi a jejich prarodiči, které mohou vést k rozvinutí vzájemných vazeb, k budování charakteru, hlubšímu prožívání sounáležitosti s vlastní rodinou, odkrývání pohnutek, příběhů a všeho, co utváří vlastní názor a vede ke zrání osobnosti. O tom jsem hovořil před časem ve svém kázání o důležitosti vyprávění, které se v rodinách nemá omezovat jen na prostou výměnu nezbytných provozních informací, ale má být neustálým mezigeneračním sdílením toho, co všechno rodinu utváří, čím je nesena. A nikdo nemá být opomíjen,

ani nejmladší, ani nejstarší – často právě tyto věkové protipóly mohou mít k sobě nejblíže. Nestihli jsme něco ve vlastním rodičovství? Bůh nám zpravidla dává ještě šanci napravit to, co jsme u svých dětí nezvládli, našim postojem k vnoučatům, vyvolení dokonce dostávají i třetí šanci v podobě pravnoučat. Ale jsou i další neméně důležité rodinné vazby – snacha, tchyně, synovec, strýc, bratr a sestra, bratranci a sestřenice a tak dále. Každý máme nějakou rodinnou pozici a málokdo je skutečně sám, jako příslovečný „kůl v plotě.“ Každý někam patříme, jsme něčím pro druhého a otázkou je, jak své bytí pro druhé naplňujeme, jak se ho ujímáme, jak mu rozumíme. O tom všem jsem začal uvažovat, když jsem dočetl známý a kazatelsky mnohokrát opakovaný příběh Ježíšova uzdravení posedlého muže, ze kterého Bůh vyhnal zástup démonů, aby tito přešli do stáda vepřů, které se následně vrhne ze srázu do vody. Je to tak barvitý příběh, že pod dojmem slyšených jednotlivostí často opomíjíme, čím je zakončen. Až na úplný závěr říká Ježíš uzdravenému: „Vrať se domů a vypravuj, jak veliké věci ti učinil Bůh.“ Vrať se domů a vypravuj – takový je imperativ, příkaz Pána Ježíše uzdravenému muži. Ježíš uzdraveného nevytrhává z jeho rodinných vazeb, naopak ho do nich znovu usazuje a navrácí. Je to v příkrém kontrastu s jinými Ježíšovými příkazy, ve kterých vyhláší Spasitel rozdělení

jdoucí napříč rodinami: „kdo opustí rodinu, otce, matku, bratry, sestry pro evangelium, dostane mnohanásobně víc v přicházejícím věku.“ To není protiklad, ale zcela jiný příkaz. Bůh každému z nás šije kabát na míru, někomu takový, jinému jiný. Co nosí jeden, neunosí druhý. Jsou situace, kdy získaná víra člověka může odvést od dosavadní rodiny, zpravidla tehdy, když se rodina staví odmítavě, když děti dospívají a objevují svoji vlastní duchovní cestu, ve které se vymezují vůči postojům svých rodičů, když se rozpadne dlouhodobý vztah a před člověkem se najednou otevírá nová perspektiva. Takové situace je možné uchopit v rovině Božího zavolání a je na místě hledat i v nich řešení podle Boží vůle. Ale jak poznáváme z evangelia, jsou i opačné stavy, kdy jsem naopak skrze víru povoláváni k tomu, abychom se stávali těmi, kteří rodiny stmelují, dávají dohromady, uzdravují po léta nemocné vztahy. Uzdravený muž dostal od Pána Ježíše důležitý příkaz. Není od něho žádáno, aby děkoval, aby jako výraz díkůvzdání obětoval v chrámu, Spasitel se omezí na jediné: „Vrať se domů a vypravuj, jak veliké věci ti učinil Bůh.“ Vrať se domů znamená: znovu obnov své rodinné vazby zpřetrhané a různě pochroumané stavem, ve kterém jsi po dlouhá léta byl. Vypravuj, říkej, sděluj, co jsi sám na sobě zažil. Jaké to bylo, když se tě dotknul Bůh, co s tebou udělal, jak tě proměnil. Co následovalo a jaké to bylo před tím, nežli jsi se s ním potkal. Ježíš v řečeném odhaluje důležitý aspekt duchovního prožitku, a sice „sdílení“. Nenech si pro sebe, co máš, ale poděl se o to s druhými. To, co jsi obdržel, není

jenom pro tebe, pro tvou radost, pro tvůj prospěch, pro tvoje zdraví, ale aby skrze to mohli být uzdraveni a povzbuzeni i mnozí další. Dostal jsi? Tak dávej dál! Často naše křesťanská nepřesvědčivost pramení z naší neochoty podělit se o to, co máme od Pána. Jako lidé bytostně tíhneme k tomu, něco vlastnit, držet, mít ve svých rukách, nechávat si pro sebe – a to i duchovní prožitky, dary, zkušenosti víry. Jít do kostela výhradně pro svůj duchovní prospěch. To je dobré, ale nechme se v tom všem oslovit Ježíšovým: „Vrať se domů a vypravuj, jak veliké věci ti Bůh učinil.“ Často bývá naše víra utajená právě před těmi, kterým jsme nejbliž, a to není správné. Dokud nás Bůh v našich rodinných vztazích ponechává, chce po nás, abychom je nechávali prostupovat svou vírou, abychom se nebáli vyprávět o tom, co všechno jsme od Pána obdrželi, co nám za veliké věci učinil, jaké to bylo a je, sedět u nohou svého Pána. Hovořil jsem o odlišnosti kabátů, které Bůh šije na míru každému. V té nesmírné různorodosti však přeci jenom zůstává jednotící stříh, stále stejný a přece pokaždé jiný - Kristus: „vy všichni, kteří jste byli pokřtěni v Krista, také jste Krista oblékli.“ Proto se takto oblečení neváhejme vracet domů, abychom se podělili o to, co máme na sobě, ale i v sobě, ve svém srdci, ve svém nitru!

Amen

*Kázání o V. neděli po svatém Duchu
19. června 2016 v Husově sboru
ve Vršovcích*

3. 7.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
6. 7.	středa	15 hod.	Slavnostní bohoslužba k 601. výročí mučednické smrti Mistra Jana Husa	v Betlémské kapli
10. 7.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
17. 7.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
24. 7.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
31. 7.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl

POSLEDNÍ NOC

Zkusme se vrátit o šest set plus jeden rok zpátky. Do noci z pátého na šestého července onoho přelomového roku 1415. Do klášterního vězení, v němž poslední noc mezi živými prožíval Mistr Jan.

Jak ji ale prožíval? Co cítil? Na co myslel? Dokázal usnout? Měl strach? Trápil se tím, jaké poselství předá českému národu – a na jakou půdu jeho slovo jako semeno z rukou rozsévače padne? Tušil brzký konec?

Z posledního dopisu, který vznikl pravděpodobně 5. července 1415, je zřejmé, že ano: *Královně, mé milostivé paní, poděkujte za mne za vše dobré, co pro mne učinila. Pozdravte své blízké i jiné věrné přátele, jichž není možno vypsát. Prosím také všechny, aby za mne prosili Pána Boha, u jehož Svaté Milosti se s Jeho svatou pomocí brzy shledáme, amen. Psán jest list v žaláři v očekávání odsouzení na smrt, v okovech, což, jak věřím, snáším pro zákon boží. Pro Pána Boha, nedejte utiskovati dobrých kněží! Mistr Jan Hus, v naději sluha boží.* Zkusme si představit sami sebe v takové situaci. Dokázali bychom odolat pokušení odvolat? V naději, že si zachráníme život? Jak velká vnitřní síla způsobila, že se Mistr Jan nechal raději umučit v plamenech, než aby zradil – své svědomí, pravdu evangelia, Krista.

Husova smrt je děsivým důkazem toho, jak hluboce se tehdejší církevní organizace odklonila od učení Ježíše Krista, od učení Bible. Možná mnohé překvapím, ale nebyla to pouze církev katolická, kdo nepochopil základní tezi učení Ježíše Krista a apoštolů: že ve věcech víry nesmí se používat násilí. V roce 1553 byl v protestantské Ženevě, za souhlasu velkého evropského reformátora Kalvína, upálen Michael Servetus, neboť

také jeho názory byly prohlášeny za kacířské.

Jako křesťané jakékoliv denominace musíme pokorně uznat, že k mučivé smrti upálením odsoudily „obě strany“ v průběhu dějin tak velké množství nevinných věřících, že se nemůžeme divit, když tento fakt použijí ateisté jako jeden z hlavních argumentů v ideovém boji nejen proti církevním organizacím, ale také proti Kristově Církvi jako organismu duchovnímu (který ovšem musí mít svoji vnější strukturu – vzorem jsou jednotlivé sbory prvotní církve, jimž psali apoštolové své epištoly).

Na druhou stranu musíme být ovšem realisty. Církev, resp. církve se od poapoštolské doby nějakým způsobem vyvinuly, mají svoji konkrétní podobu zahrnující mnohé dobré a mnohé špatné – a když už odklon od původního Kristova učení byl „do očí bijící a do nebe volající“, vystoupili jako majáky v temném příboji mužové vyzývající k nápravě, k návratu k původním myšlenkám Krista a jeho učedníků, pozdějších apoštolů. Nemusíme s těmito muži, reformátory, ve všem souhlasit, ale jejich úsilí je nutné přivítat jako příspěvek k narovnání něčeho, co bylo hrubě pokřiveno.

Lidé jako Hus, Luther, Kalvín a mnozí další přispěli k tomu, že se věřící vrátili k uvědomělé četbě Písma svatého – a například na evropském Západě (kam počítám i české země, Slovensko, Polsko a země pobaltské) reformace rozbila monopol (totalitní nadvládu) katolické církve, což mělo v konečném důsledku (a ne hned) zásadní význam v tom, že Evropané získali více svobody. Porovnejme s poměry v Rusku, kde církevní monopol držela a i přes těžké doby rudé diktatury udržela církev pravoslavná. Nemluvě o islámu v jiné části světa.

Vraťme se ale k Husovi a připomeňme dvě biblické teze, které jsou po mém soudu ve vztahu církev – stát a církev – kacíři zásadní:

Království mé není z tohoto světa. (Ježíš v evangeliu Janově, 18. kapitola, 36. verš)

Má pomsta, já odplatím, praví Pán. (Připomíná apoštol Pavel v epištole římskému sboru, kapitola 12., verš 19)

Byla to zřejmě dlouhá noc, ta poslední Husova. Šestého července pak šly události ráz na ráz. Odsouzení, odsvěcení, alibistické vydaní světské spravedlnosti, hranice, smrt, uvržení popela i s hlínou popravčího místa do Rýna, aby nezůstala jediná památka.

Zapomněli však ti, kdo takto uvažovali, že je tu ještě paměť, slovo napsané do knih i lidských srdcí, síla ducha a víry – a to vše způsobilo, že navzdory tehdejšímu mocným zůstává Mistr Jan vpravdě nesmrtelným. Hus se odvolal ke Kristu – a vlastně skončil jako Kristus: ti, kdo jednoho i druhé popravili, domnívali se, že umrtvením těla umrtví i jeho Pravdu. Tu však umrtvit nelze. Kristova Pravda, v níž věřil i Hus a dal za ni to nejcennější co měl, žije v srdcích opravdových křesťanů dál. Bez ohledu na počínání, a mnohdy jemu navzdory, „církevních elit“, ať už z té či oné denominace.

Neboť pouze tehdy, jednají-li si tyto elity v souladu s Písmem svatým, v souladu s učním Krista, mají nárok být respektovány jako skuteční pastýři. Z Husova učení je zřejmé, že počíná-li si papež jako Antikrist (biblicky: vlk v ovčím stádu) nemůže si

nárokovat respekt pastýře.

Přemítal jsem dnes v noci, před svátkem upomínajícím na muže, díky němuž mohu být hrdý na to, že jsem Čech, o všech těchto věcech. Chovám k Mistru Janovu hlubokou úctu a chtěl bych mu vzdát čest prostým textem, který jsem před léty napsal na melodii, kterou ještě předtím složil můj otec.

*Kostnický plamen zapálil
pochodeň víry zas,
v tom ohni u Rýna zazněl
naposled' vzácný hlas.*

*Mistr Jan Pravdy poznání
odevzdal národu,
národ pak v zápase získal
k té Pravdě svobodu.*

*Pod korouhví kalicha chrám
ve vítězných bojích,
otevřen byl věrným Čechům
víry podobojí.*

*Před bitvou chór zpívá Tábor,
Boží bojovníci.*

*Pak velí „Do zbraně!“,
heslo zní „Hrr na ně!“,
stráž Pravdu bránící.*

*Myšlenka vrací se
do města Kostnice
k Husově hranici ...*

Lubomír Stejskal

Zdroj: <http://lubomirstejskal.blog.idnes.cz/blog.aspx?c=534430>

ZLATÝ VRŠOVICE - ÚVODNÍ SLOVO K VÝSTAVĚ OBRÁZKŮ ZE STARÝCH VRŠOVIC

Ve Vršovicích jsem „naplavenina“. Proti proudu Botiče jsem dorazil ze sousedních Vinohrad, kde jsem se narodil jako jedno z mnoha „Husákových dětí“ populační exploze sedmdesátých let. Rodiče za mě dostali do Národního výboru Calexku, lednici, kterou jsme měli doma v jednom z vinohradských činžáků až do mých pětadvacátých narozenin. Tehdy se lednice rozbila a já se oženil. Do Vršovic jsem se dostal oklikou. Vystudoval jsem teologii a jako farář Církve československé husitské nastoupil na své první duchovenské místo do malebného městečka v Podkrkonoší do Vysokého nad Jizerou. Protože ve Vysokém je nejvýše položená fara husitské církve v naší zemi, říkám od té doby, že ve své církvi jsem to nemohl dotáhnout výš, všechno ostatní, co přišlo po Vysokém, byl už jenom sestup dolů: do Vršovic, kam jsem po pěti letech služby venkovského faráře přišel na podzim 2002.

Jako dítě jsem důvěrně znal Grébovku – Grébajznu, jak se v slangu pražských „pepíků“ od nepaměti říkalo nejúžasnějšímu z pražských parků. O Grébovku se Vinohrady dělí s Vršovicemi. Vinohradští říkají, že patří jim, Vršovičtí o tom nechtějí ani slyšet a považují ji za svou. A tak prokazatelně první z českých „tunelářů“ Mořic Gröebe

zadělal tím, že své sídlo postavil na rozhraní Vinohrad a Vršovic, na pořádný problém. Kdykoliv jsme v Grébovce narazili na partu z Vršovic, strhla se z toho bitva. Co jich bylo... kdyby tak Gröbeho Grotta mohla vyprávět! Dneska už skoro patnáct let chodím sám či se svými dětmi do Grébovky z Vršovic. Jdu po proudu Botiče, který mě bezpečně přivodívá až k rodným Vinohradům. Podél jeho koryta kdysi budoval železniční trať za císařepána stavitel Vojtěch Lanna a jeho věrný pomocník, stavební inženýr Mořic Gröbe. To oni vykopali tehdy jeden z nejdelších tunelů ve starém mocnářství, kterým dostali trať až na hlavní pražské nádraží. Není divu, že na státních zakázkách zbohatli, jak je to všechno stejné?, a postavili si v Praze výstavné paláce. Lannův byl proti prvnímu pražskému nádraží a stojí tam dodnes – na rohu Hyberské a Havlíčkovy ulice. Gröbe stavěl doslova na zelené louce. Skoupil tehdy ještě levné pozemky na viničních svazích za Prahou, kde mu krajina svým rázem připomínala milovanou Itálii. Zeminou, kterou vytěžil z vinohradských tunelů, nechal zavést starý lom vedle koryta Botiče a nově vzniklý svah orientovaný na jižní stranu nechal osázet vinnou révou. Nad rozlehlou vinicí mu pak architekt Barvitijs navrhl velkoryse řešenou neorenesanční vilu. Jako dítě jsem tam chodil do knihovny a za zájmovými aktivitami, neb po Únoru 1948 vila sloužila pražské pionýrské organizaci. Rudí pionýři vystřídali jinak barevné mládence z Hitlerjugend, kteří se tam usídlili za Protektorátu. Co si o tom myslel nebožtík Gröbe, snící svůj věčný sen na zrušeném evangelickém německém hřbitově ve Strašnicích?

Zamiloval jsem se do Vršovic, je mi blízký jejich téměř proletářský odér zvláště zkombinovaný s vesnickým rázem dávné zemědělské osady, na hony vzdálený vinohradskému povýšenému pohledu: „podívejte na ty Vršovičáky, tam v tom jejich Ďolíčku...“ Aby se Vršovičtí vyrovnali Vinohradským, rozhodli se vybudovat v samotném centru Vršovic, v době kdy ještě většinu čísel popisných tvořily ve Vršovicích hliněné a roubené chalupy, bulvár podle pařížského vzoru barona Hausmanna. Tak vznikla Kodaňská třída ve Vršovicích. Říká se, že je po Pařížské druhou nejkrásnější ulicí v Praze. Kontrast mezi světem velkolepých měšťanských paláců a původním rázem nevelké zemědělské osady až koncem 19. století povýšené na městys a teprve o dalších pár let později na město, je nejvíce patrný na budově Občanské záložny ve Vršovicích od architekta Balšánka. Secesní budova bankovního paláce honosně se naporující svým průčelím do dalšího z vršovických bulvárů – Palackého třídy, ukryla ve svém stínu přilehlé chaloupky vršovických domkařů, kteří své domečky z vepřovic nalepily jeden na druhý a vytvořili tak neskutečně malebné proletářské ghetto, z něhož se, dnes, žel Bohu, dochovalo jen několik málo fragmentů.

Ať je vám naše výstava Obrázků ze starých Vršovic, kterých jsem vášnivým sběratelem, připomínkou mimořádného genia loci, které nikde jinde v Praze nenajdete. Protože Vršovice: jsou zlatý, jak pravil tatínek.

David Frýdl

Žd 3, 2b-4

Pavel Janák, nazval jsem ho extravagantem české architektury, sehrál v mém osobním příběhu víry, důležitou roli. Je zajímavé sledovat, jak profesní angažmá a tvůrčí vzmach jednoho člověka, může mít dosah i daleko po jeho smrti, a to dokonce i v oblastech, které jemu samotnému nebyly vlastní. Na rozdíl od svých, sic o deset let starších, ale stále ještě generačních kolegů, Josipa Plečnika a Františka Bílka, kteří pojímali architekturu jako nástroj k sdělení vlastní duchovní zkušenosti, Bílek byl dokonce náboženský mystik, Janák byl na rozdíl od nich levicově orientovaný architekt, volnomyšlenkář, kterému se forma a funkce, staly středobody jeho profesního směřování. Nebýt však Janáka, nejspíš bych se nestal husitským knězem, a nebýt husitským knězem, nebyl bych ani ředitelem divadla v Husově sboru ve Vršovicích. Že byl Janák velikánem českého funkcionalismu, pro který bezezbytku platí, že „forma následuje funkci“, dokládám na ve svém v podstatě banálním příběhu mojí cesty do Církve československé husitské. Dostal jsem se do této církve „omylem“ – díky Janákovi. V květnový den roku 1991 jsem si spletl kostely, a od toho dne už zůstal v Československé církvi husitské. Stěžejním bodem, ukazatelem směru, se mi přitom stala Janákova koncepce zvonice Husova sboru na Vinohradech s odstupňovaným točitým schodištěm a mohutným kalichem na věži. Poslechněte si, jak k tomu došlo. V době mého dospívání a duchovního hledání jsem výrazně ovlivněn rodovými kořeny v evangelické církvi hledal společenství víry, ve kterém bych mohl praktikovat nabytou křesťanskou víru a přijmout křest. Od své, tehdy již zesnulé prababičky, jsem věděl o evangelickém kostele na Vinohradech na Korunní třídě. Tam jsem se tedy jednoho květnového odpoledne před více než dvaceti lety vydal s rozhodnutím prohlásit se k víře svých předků. Shodou okolností jsem však do kostela nasměroval po Korunní, ale sousedící Lužickou ulicí. Představte si krásný květnový den, jdu jednou z výstavných vinohradských ulic, která je charakteristická tím, že po obou stranách ji lemují vzrostlé stromy, které z ní tvoří jakýsi živoucí zelený tunel. Na jeho konci prosvítá světlo, jemuž jdu vstříc – až mystický zážitek. Vstupuji do parku nesoucí název po básníkově Bezručovi. A zde, uprostřed kvetoucích šeříků, doslova v záři kalicha zalitého odpoledním sluncem, spatřuji věž kostela. Ne evangelického za rohem v zástavbě domů na Korunní, ale Janákova Husova sboru Církve československé husitské. Ten pohled poté, co jsem vyšel ze zšeřelé Lužické ulice, působil majestátně. Jak jsem se postupně přibližoval, kostel stále víc vystupoval ze svého úkrytu v okolo bující květeně, a odhaloval mi svoje ladné linie tvarů, několika patry členěnou věž, schodiště, chrámové dveře a konečně i nápis, že se jedná o svatostánek Československé církve. Věděl jsem, že jsem na špatné adrese, že mám namířeno do církve svých otců k československým evangelíkům, ale jakoby mě něco k tomu místu až magicky přitahovalo. Obešel jsem několikrát tu impozantní budovu, ale jediné dveře, kterými jsem se mohl dostat dovnitř, byly dveře do kolumbária. Do kolumbária, o kterém ve Štědrnově hře Pavel Janák říká: „hlavně

mi nestavte z divadla kolumbárium!“ Janák totiž v přízemí Husova sboru vyprojektoval velkoryse koncipovaný divadelní sál, jenž byl nazván Novým vinohradským divadlem. I přes výrazný architektův nesouhlas byl však ještě před válkou divadelní sál adaptován na kolumbárium. Do něho jsem se dostal a dlouhé minuty procházel tou nekropolí mrtvých. Jediná živá duše, kterou jsem potkal, byla paní uklízečka, které jsem se svěřil, že nehledám žádného z mrtvých předků, ale jdu žádat o křest, a jestli prý jsem, ptám se, na správné adrese v kostele. „Tady jste na hřbitově, mládenče,“ povídá uklízečka, „ale počkejte na paní farářku, která za chvíli přijde.“ A paní farářka skutečně zanedlouho přišla – od kadeřníka s nově naondulovanou hlavou, a já už zůstal. K českým bratřím jsem nikdy nedorazil, duchovním domovem, tvrzí víry, se mi stala Církev československá husitská, nejprve společenstvím v jejím Husově sboru na Vinohradech. Troufám si tvrdit, že kdyby Janák postavil nějakou manýru, typizovaný řadový kostel, asi by mi to nestálo za ten omyl dobývat se do jeho vrat. Svůj první kontakt s Janákovou zvonící Husova sboru na Vinohradech považuji za iniciační akt, ve kterém šla forma ruku v ruce s funkcí. Ta štíhlá věž impozantně vztyčující husitský kalich nad okolní vinohradské činžáky odkazuje nejenom na Boží vertikálu, vlamující se do našeho světa, ale je také geniálním podpisem výjimečného architekta, který stvořil něco, co doposud v české architektuře nebylo. Tak se Janák nesmazatelně vepsal nejen do dějin české architektury, ale i do mého vlastního duchovního směřování, na jehož počátku svým architektonickým dílem stál. Architekt, který jako jednu ze staveb vyprojektuje kostel, zanechává po sobě nesmazatelnou stopu, díky které vstupuje nejen do profánních životů dalších generací, ale i do sféry duchovního prožitku tisíců lidí, kteří kostel navštěvují, přijímají v něm svátosti, jsou tam křtěni, oddáváni, pohřbíváni. O to víc mě potěšilo, když jsem se až po mnoha letech dověděl, že Janák je také ideovým autorem podoby zvonice Husova sboru ve Vršovicích, kde jsem se stal na dlouhá léta farářem. Údajně si architekt Truxa nevěděl rady s podobou věže, a jeho kolega Janák mu poradil, aby ji koncipoval jako lodní světlo – maják na moři. Z toho usuzuji, že Janákovi záleželo na tom, aby věž kostela, její forma a výsledná podoba, byla jasně nesena svou funkcí být ukazatelem, směrovkou, poznávacím znamením, orientačním bodem nejen v krajině urbanistické zástavby, ale i v krajině víry těch, kteří vyznají Krista. Za to vděčím Pavlu Janákovi, za to mu vzdávám hold. A abych alespoň částečně odčinil to, že jeho Nové vinohradské divadlo v Husově sboru vzalo za své a bylo předěláno na kolumbárium, zde v sousedním Husově sboru vršovickém jsem podobný divadelní sál znovu vrátil s pomocí mnohých jeho původnímu účelu. A jako vzpomínku na Janákovu divadlo, instaloval jsem do poslední řady na balkon jedinou řadu lavic, která se z jeho divadla dochovala. „Stavitel domu je víc nežli dům sám. Každý dům někdo staví; ten, kdo postavil vše, je Bůh...“

*Promluva Davida Frýdla na komponovaném večeru o Pavlu Janákovi
14. června 2016 v Divadle MANA*

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovcích pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně

David Frýdl (1974) – farář

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Miroslava Pražáková (1942)

Helena Zezulková (1954)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 24. 6. 2015

Jednání RS bylo zahájeno společným zpěvem písně č. 180 a modlitbami členů RS.

Aktuální stav hotovosti ke dni 24. 6. 2016: banka: 6.062,64 Kč, pokladna: 9.934,00 Kč

Členové RS provedli prohlídku bytu č. 5 a zkontrolovali provedené práce. Byt č. 5 byl dispozičně upraven. V bytě č. 5 bylo vybudováno druhé WC, rozšířena elektroinstalace a topný systém, provedeny repase oken, nátěry, malby a opravy omítek. Celková rekonstrukce bytu č. 5 bude dokončena do konce června 2016.

Pronájem bytu č. 4. RS schválila pronájem bytu č. 4 za 7.500 Kč + 2.000 Kč za služby s vyúčtováním paní S.V. od 1. 6. 2016 na 1 rok. Schváleno: Ano. Hlasováno: 5-0-0

Náboženská obec CČSH Praha-Vršovice oslovila v rámci výběrového řízení na rekonstrukci bytu č. 3 tyto firmy a požádala je o předložení nabídky: firma Bc. Radek Schwarz, APA, spol. s r.o., Leoš Princ-stavební práce, Stavby Vektor s.r.o. a Bohemia Decor Group s.r.o. Firmy Leoš Princ-stavební práce a Bohemia Decor Group s.r.o. odstoupily z výběrového řízení pro nedostatek času v letních měsících. Do užšího kola postoupily firmy Bc. Radek Schwarz, APA, spol. s r.o. a Stavby Vektor s.r.o. Z předložených nabídek rada starších vybrala firmu Bc. Radek Schwarz vzhledem k přijatelné ceně a dobré zkušenosti z minulých zakázek na opravách Husova sboru. Výsledná cena za dílo od firmy Bc. Radek Schwarz činí 840.300 Kč vč. DPH bez zařizovacích předmětů a spotřebičů. Schváleno: Ano. Hlasováno: 5-0-0

Bratr farář předložil RS přehled akcí v Divadle MANA za období leden-červen 2016 a informoval, že spolkem Mana bylo Husovu sboru odvedeno 81.330 Kč dle znění nájemní smlouvy.

Bratr farář předložil RS rozpočet instalace bezpečnostních automatických kouřových klapek v divadle Mana od firmy Požární odvětrání s.r.o. ve výši 79.882 bez DPH. Součástí tohoto rozpočtu není el. rozvod. RS souhlasí s realizací, která bude závislá na finančních možnostech Husova sboru a bude provedena v letních měsících 2016. Schváleno: Ano. Hlasováno: 5-0-0

Ze závěrů rady starších vybral David Frýdl.

Úplné znění všech projednaných bodů je k dispozici v kanceláři farního úřadu.